



ELÍ GALINDO

***Restos del barco fantasma
A kísértethajó maradványai***

**VERSOS ESCOGIDOS
VÁLOGATOTT VERSEK**

BUDAPEST

Készült a Venezuelai Bolívari Köztársaság Nagykövetsége támogatásával

A válogatás

**Elí Galindo *San Baudelaire* című verseskönyve alapján készült
MONTE ÁVILA EDITORES LATINOAMERICANA, C.A., 2005**

**A verseket fordította:
DOBOS ÉVA
SIMOR ANDRÁS**

**Tipográfia:
DOMJÁN ISTVÁN**

**© Elí Galindo
© Dobos Éva, Simor András**

San Baudelaire extiende sus pardas alas
y me cubre el viento cargado de lluvia
y me veo cruzar las colinas
en su compañía
los dos cubiertos por capas negras
él hablando del infierno
y yo silencioso
tropezando con las rocas

Szent Baudelaire széttárja barna szárnyát
 esővel terhes szél borít be
 látom amint átsuhanok a dombok felett
 vele együtt
 mindketten fekete köpenybe burkolózunk
 ő a pokolról beszél
 én hallgatok
 s olykor a szikláknak ütődöm

Letölthető:

[[PDF formátumban](#)] [[EPUB formátumban](#)]

Más allá de la tierra, más allá del infinito
 me esforzaba por ver el Cielo y el
 Infierno. Una voz solemne me ha dicho:
 „El Cielo y el Infierno están en ti.”

Omar Khayyam

Lelkem röpiült s partot nem lelt sehhol:
 a Menny vak űr s az Isten haldokol;
 végül csüggedten tért meg: „Én vagyok
 a boldog Ég s a jajgató Pokol!”

Omar Khajjám (Szabó Lőrinc fordítása)

La poesía de Elí Galludo

Elí Galindo nació el 13 de septiembre de 1947, en San Sebastián de los Reyes, la población más antigua del estado Aragua.

Su primer libro, *Los viajes del barco fantasma*, se publicó en 1973, y concitó al entusiasmo e incluso algunos predijeron la aparición de un hito significativo en la poesía venezolana.

Eleazar León escribe:

„ A su aparición, en 1973, el libro produjo un merecido entusiasmo, pues entre los nuevos poetas de la época Galindo trajo un acento luminoso y fúnebre, invocación de las almas perdidas, memorias perdidas, seres confundidos en una errancia sin fin, con voces dolientes pero de una sobriedad en el decir que volvía sus confidencias un eco remoto, ganado por severidades y profundidades de resignados abismos. La imaginación ascendente del poeta, amante de alturas, cae a tierra y más que abajo, en una serena exploración de los hundimientos.”

Sus inquietudes intelectuales lo llevaron a la agrupación conocida como Pandilla de Lautrémont, y coincidir con Caupolicán Ovalles, Luis Camilo Guevara, Víctor Valera Mora, William Osuna, Enrique Hernández D'Jesús y Luis Sutherland, entre otros, a finales de los años 70.

Luis Alberto Crespo releendo *Los viajes del barco fantasma* escucha, „al fondo de su bruma y sus roquedades, la voz de Trakl.”

Para entender lo nuevo que trajo Elí Galindo a la poesía venezolana tenemos que entrar en el bosque de sus metáforas, de sus imágenes poéticas. El poeta vive en una ciudad fantasma que recoge sus muros errantes y cierra sus ojos desiertos como un niño ante un juego perdido. Sus aves rozan los cuerpos de los pasajeros del barco fantasma cuyos restos se van borrando. Y sus aves baten sus alas sobre otros sitios. Las colinas descienden bajo sus pies, y desde arriba un paisaje negro pasa sobre su rostro. La tierra por donde pasa y cuyos rasgos se borran y aparecen es un desierto, es „nuestro desierto”. La única esperanza es la niñez, su casa que le busca, le husmea y a todas partes le sigue, la voz de su padre en la calle Paúl, en la casa marcada con el número trece donde estaba la bodega *Buenos Aires*. „Las fuentes vuelven aunque no existan ya.” El caminante solitario no olvida que circula en el río helado el que no deja huellas. Es desconocido en su país, en vano toca la puerta de

la casa familiar, se hunde en la niebla cruel.

¿En que momento histórico nacen estás imágenes poéticas?

Elí Galindo költészete

Elí Galindo 1947. szeptember 13-án született San Sebastián de los Reyesben, Aragua állam legrégebbi településén.

Első könyve, *A kísértethajó utazásai* 1973-ban jelent meg, lelkes fogadtatásra talált, mi több, némelyek azt jósolták, hogy vele fontos határköhöz érkezett a venezuelai költészet.

Eleazar León írja:

„Megjelenésekor, 1973-ban ez a könyv megérdemelt lelkesedést keltett, mert a korszak költői között Galindo fénylő és komor hangot ütött meg, elveszett lelkekhez, elveszett emlékezethez, végtelen bolyongásba vesztett lényekhez fohászokodva, fájó, de mértékletes módon távoli visszhangot idézett fel reménytelen szakadékok mélyéből és szigorából nyert hangon. A költő felröppenő képzelete, a magasságok szerelmeséé, aláhull a földre, és még mélyebbre a pokoljárások higgadt kiaknázójaként.”

Szellemi nyugtalansága a Lautrémont Társasága néven ismert csoporthoz vezeti, akárcsak Caupolicán Ovallest, Luis Camilo Guevarát, Víctor Valera Mórát, William Osunát, Enrique Hernández D'Jesúst, Luis Sutherlandot, és másokat, a hetvenes évek végén.

Luis Alberto Crespo újraolvassva *A kísértethajó utazásait* „szikláinak és ködének mélyéből” Trakl hangját hallja ki.

Ha meg akarjuk érteni az újdonságot, amit Elí Galindo hozott a venezuelai költészetbe, be kell lépünk metaforáinak, költői képeinek erdejébe. A költő kísértetvárosban él, amely komor falait összegyűjti, és behunyja üres szemét, mint gyermek egy elveszett játék előtt. Madarai megérintik a kísértethajó utasainak testét, a hajóját, melynek maradványai eltűnődednek. Madarai szárnyukat más tájak fölött verdesik. Lába alá ereszkednek a dombok, és fentről fekete táj vonul el arcán. A föld, ahol jár, és amelynek nyomai kitörölődnek és újra megjelennek, sivatag, „a mi sivatagunk”. Egyetlen remény a gyermekkor, háza, amely keresi őt, utána szimatol, mindenüvé követi, apjának hangja a Paúl utcában, ahol a tizenhárom számmal jelölt házban állt a *Buenos Aires* bolt. „A források visszatérnek, noha nem léteznek már.” A magányos vándor nem feleli, hogy fagyott folyó felett köröz, amely nem hagy nyomokat. Ismeretlen saját hazájában, hiába zörget a családi ház kapuján, elnyeli a kegyetlen köd.

Milyen történelmi helyzetben születnek ezek a költői képek?

Az ötvenes évek katonai diktatúráját követő átmeneti állapot után választások útján a Demokrata Akciópárt jutott hatalomra, és Bétancourt (1958-63), majd Leoni (1963-68)

Después del período transitorio que siguió la dictadura militar de los años cincuenta llegó al poder la Acción Democrática por vías de elecciones, y colocó dos presidentes, Bétancourt (1958-63), luego Leoni (1963-68). En las elecciones presidenciales de 1968 se eligió el socialcristiano Caldera. La dirección política del país se desplazó continuamente a la derecha, en 1961 rompieron las relaciones diplomáticas con Cuba, en 1962 prohibieron la actividad del Partido Comunista y de otras organizaciones progresistas. En 1975, durante el gobierno de Carlos Andrés Pérez se nacionalizó la industria petrolera que a principio de los años setenta estaba en la propiedad de monopolios extranjeros, entre ellos el Standard Oil, el Shell, el Gulf Oil. Venezuela, el tercer exportador petrolero del mundo tenía un 80% de su población en la pobreza, las tres cuartas partes de las tierras cultivadas las tenían los terratenientes, mientras tanto los minifundistas solamente tenían un 5%. Estaba en auge la corrupción, el provecho de la industria petrolera llegó a manos privadas que servían a los intereses norteamericanos.

Luis Fuenmayor Toro así analiza los años 80 de Venezuela:

„En Venezuela desde el año 1983 para acá se desencadena una crisis económica paulatina. El 18 de febrero del 83, que se llama el *viernes negro*, arranca el proceso de devaluación monetaria. El sistema económico no aguantó la inflación, la política económica de vitrina. El provecho de la industria petrolera de estos años se fue a los países desarrollados, y se depositó en sus bancos, estos ofrecieron préstamos a los productores petroleros. Cae el precio del petróleo, se cae la economía de vitrina que los gobiernos podían mantener durante muchos años. Crece la inflación, tal vez no llega tan grande como en los países del Sur, en Argentina y Chile, porque la industria petrolera lo impidió. Los pobres llegaron a ser más pobres, y se deterioró la vida de las capas medias también. En los años 1984-85-86 aparecieron movimientos opositores entre los intelectuales, en los círculos universitarios. Siguen estos movimientos, huelgas, manifestaciones en las calles durante el segundo gobierno de Carlos Andrés Pérez, cuando elaboran el paquete neoliberal que ya tenían veinte y cinco años antes en los países del Sur. El gobierno proclama como una salvación las propuestas del Fondo Monetario y del Banco Mundial, el paquete neoliberal, y Carlos Andrés Pérez lo quiere popularizar de modo demagógico en el pueblo. Crecen los precios, empeoran las condiciones de vida.

Así llega el país a la rebelión y ocurre el famoso *caracazo* de 1989.

Esta rebelión de 1989 fue importantísima en la vida del país, algo era cambiado en la conciencia del país.

El pueblo comenzó a despertar, y la abstención del voto mostró que el pueblo se desilusionó completamente de la democracia representativa.”

En los años 70 y 80 Elí Galindo ve un país fantasma ido a pique, como los restos del barco fantasma. Su poeta amigo, Víctor Valera Mora con una voz abrupta, cortante, incisiva en la crítica „como un Dante moderno precipitaba en los infiernos, condenaba...” Elí Galindo deja otra inscripción en las puertas del infierno, a través de él no se observan relámpagos. „Nada veo en mí.” „Estoy fuera de la vida” – son sus frases claves.

El charla con el viejo Carón quien dispone de poco tiempo y tranquiliza las almas muertas a gritos y dentelladas.

La poesía de Elí Galindo no es cortante, ni rebelde. En esta poesía hay mucho dolor, una tierra que viaja por el aire y cuando descansa sobre los negros techos, solloza. Las sinistras, torvas, misteriosas brujas vuelan sobre sus campos muertos.

Pero el dolor también condena. Condena los años 70 y 80, cuando el país se convirtió en un barco fantasma que hace sus viajes sobre la piel negra de un río que bordea las murallas de la ciudad. Su voz no es amenazante, pero tiene una sabiduría sin resignación, citando otra vez a Eleazar León, más bien una rebelión „en estado de sosiego, recompensa de una madurez...”

Luis Sutherland escribe:

„La fuerza de estos versos nos conduce a una entrada a lo oculto, es un viaje inexorable, a fondo, al Hades, hacia el

személyében két elnököt állított. Az 1968-as elnökválasztások során a keresztényszocialista Calderát választották meg. Az ország politikai vezetése folyamatosan jobbra tolódott, 1961-ben megszakították a diplomáciai kapcsolatot Kubával, 1962-ben betiltották a kommunista párt és más haladó szervezetek működését. 1975-ben, Carlos Andrés Pérez első kormányzása idején állami tulajdonba vették a kőolajipart, amely a hetvenes évek elején külföldi monopóliumok, köztük a Standard Oil, a Shell, a Gulf Oil társaság kezében volt. Venezuelában, a világ harmadik legnagyobb kőolajtermelő országában a lakosság 80%-a továbbra is szegénységben élt, a művelt földterület háromnegyedét a nagybirtokosok tartották kézben, miközben a törpebirtokosok csupán 5%-ával rendelkeztek. Tombolt a korrupció, a kőolajipar profítja az észak-amerikai érdekeket kiszolgáló magánkezekbe vándorolt.

Luis Fuenmayor Toro így elemzi Venezuela 80-as éveit:

„Venezuelában 1983-tól kezdve folyamatos válság bontakozott ki. 1983. február 18-án, az úgynevezett *fekete pénteken* került sor a pénz leértékelésére. A gazdaság nem viselte el az inflációt, kirkatgazdaság jött létre. A kőolajipar létrehozta profit a fejlett országok bankjaiba vándorolt ki, amelyek kölcsönöket biztosítottak az olajtermelő országoknak. Csökkennek az olajárak, és összeomlik a kirkatgazdaság, amelyet a különféle kormányok sokáig fenn tudtak tartani.

A növekvő infláció talán nem volt olyan méretű, mint a déli országokban, Argentínában és Chilében, mert a kőolajipar ezt megakadályozta. A szegény rétegek élete azonban még rosszabb lett, a középrétegek egy része is elszegényedett. 1984-85-86-ban értelmiségi, egyetemi körökben ellenzéki mozgalmak alakultak ki. Carlos Andrés Pérez második kormányzását folytatódott a sztrájkok, utcai tüntetések, majd sor került a neoliberális csomagterv érvényesítésére, amelyet már a déli országokban húszöt évvel ezelőtt alkalmaztak. A kormány a Nemzetközi Valuta-alap és a Világbank követelményeit, a neoliberális csomagtervet megváltó megoldásnak vélte, és Carlos Andrés Pérez populista demagógiával próbálta népszerűsíteni. Emelkedtek az árak, rohamosan romlottak az életkörülmények.

Így jutott el az ország az 1989-es *caracazónak* nevezett nyomorlázadásig. Az 1989-es nyomorlázadás igen jelentős esemény volt az ország életében, valósággal megváltoztatta Venezuela tudatállapotát.

A nép ébredésén kezdett, és a szavazástól való távolmaradás azt jelezte, hogy végleg kiábrándult a parlamentáris demokráciából.”

Elí Galindo a hetvenes, nyolcvanas években süllyedő kísértet országot lát, amely olyan, mint a kísértethajó maradványa. Barátja, Víctor Valera Mora szókimondó, metsző, kritikus hangon írt, „mint moderm Dante zuhant a Pokolba, mondott ítéletet”. Elí Galindo más feliratot hagyott a Pokol kapuin, benne nem villannak villámok. „Nem látok magamba.” „Kívül vagyok az életen.” – ezek a kulcsmondatai.

A vén Kharónnal társalog, aki kevés idővel rendelkezik, és a holt lelkeket kiáltásokkal és harapásokkal nyugtatgatja.

Elí Galindo költészete nem metsző, és nem lázadó. Sok fájdalom van ebben a költészetben, a levegőn keresztül utazó földé, amely megpihenve fekete háztetők fölött zokog. A titokzatos, rút vészbenyák halott mezők fölött repülnek.

De a fájdalom is ítéletet mond. Elítéli a hetvenes, nyolcvanas éveket, amikor az ország kísértethajóvá változott, amely a város falait övező folyó fekete bőrén utazott. Hangja nem fenyegető, de beletörődés nélküli bölcsesség él benne, ismét Eleazar Leónat idézve, ez is lázadás, de „nyugodt lázadás, az érettség vigasza...”

Luis Sutherland írja:

„Ezeknek a verseknek az ereje a titkokba vezet be minket, kérlelhetetlen utazás ez a mélybe, Hádészba, a lélek mélyébe, a görög történelem intézményeibe és őstípusaiba. Reminisztenciák, amelyek Homérosz szellemét dicsérik.”

Amikor Víctor Valera Mora 1984-ben, szívinfarktusban meghalt, Elí Galindo ezt írta:

„Valera Mora halála roppant űr számunkra. A venezuelai költészet számára, ahová 1961-ben *Az igaz katona énekével*

fondo del personaje, instauraciones y arquetipos de la historia griega. Reminiscencias que celebran el espíritu de Homero.”

Cuando murió Víctor Valera Mora, en 1984, en infarto, Elí Galindo escribió:

„La muerte del chino Víctor Valera Mora deja un enorme vacío en nosotros. Para la poesía venezolana, a donde entrara aquel muchacho con su *Canción del soldado justo* en el año 1961, es la figura más verídica de su historia.”

Elí Galindo, con su voz bien diferente, también es figura verídica de la poesía venezolana, dejó un testamento fiel de los años desesperantes de la democracia representativa.

El poeta murió el 13 de febrero de 2006, antes que fuera presentado su último libro, que terminó siendo postumo: *San Baudelaire*.

Sólo dos libros publicó en vida.

András Simor

Sombras de las olas que cruzan

La tierra roja cubre las aguas
el aire sube
rocas sobre el polvo de las hojas
y sopla ramas vacías

Los pájaros levantan espacios
gargantas de oro abiertas
el azul flotando

Mi rostro cae como un muro
entre las sombras de las olas que cruzan

En las aves hay frescor de viajes
ruidos de barcas que se alejan
el mar en vuelo lleva mis ojos

Una luna gira opaca en la colina

en ráfagas
me trae la desolación de un día lluvioso

Llevamos en nosotros el río

Llevamos en nosotros el río
sus pájaros
el oleaje que avanza y regresa entre los frutos silvestres
sus cabelleras verdes
resbalando

Las palmeras van a la tierra joven de mis ojos
el aire las mueve
y llega en capas de polvo a la corriente que fluye desgastando
soles
peces
bajo ráfagas
ruido de flores sobre la arena
caracoles
que es traer laberintos

Llevamos en nosotros el río
el mar en tomo
qué tristeza
las ondas con sus ojos de perro

Yo cambiaba el lugar de las colinas

az a fiatalember belépett, ő történetének legigazabb alakja.”

Elí Galindo nagyon is másféle hangjával ugyancsak hiteles alakja alakja a venezuelai költészetnek, hű testamentumot hagyott hátra a parlamentáris demokrácia kétségbeesztő éveiről.

A költő 2006. február 13-án halt meg, utolsó könyvének, a *Szent Baudelaire*-nek, amely posztumusz műve lett, a megjelenése előtt.

Életében csak két könyvet adott ki.

Simor András

Hullámok árnyai metszik egymást

Vörös föld takarja a vizeket
a szél
sziklákat visz a levelek pora fölé
és csupasz ágakra fű

A madarak tereket emelnek föl
arany torkuk kinyílik
kékség lebeg

Arcom leomlik mint egy fal
hullámok árnyai közt melyek egymást metszik

Utazások frissességét hozzák a madarak
távolodó hajók zaját
röpülő tenger ragadja el szemem

Homályos hold forog a domb fölött

szélrohamaival
vigasztalanságot olt belém egy esős nap

Magunkban visszük a folyót

Magunkban visszük a folyót
madarait
előre törő és visszacsapó hullámverését az erdei gyümölcsök
között
elomló
zöld haját

A pálmaligetek szemem fiatal földjére úsznak
szél lengeti őket
porfelhőket fű a vízsodorra amelyben alámerülnek a napok
halak
szélrohamok alatt
virágok nesze a homokon
csigák
akárcsak labirintusok

Magunkban visszük a folyót
körben a tengert
micsoda bánat
kutyaszemű hullámok

Megváltoztattam a dombok helyét

Yo cambiaba el lugar de las colinas hacia el sur
y mi padre rodaba de sus brazos
las montañas azules para volverlas a su sitio

No tenía derecho a llevar estrellas fijas

Yo invocaba como un perro a mi madre
ella acudía dejándose caer por la lluvia menuda
sobre los árboles
ola que mueve de flores mi barca
mi barcaza rota
cubierta por las ropas del invierno

Mi madre canta como un sauce
como campana acaricia las heridas
mientras tomo licores perfumados
de lejanas y diferentes regiones
traídos por ella para hacerme conocer el mundo

Reman las ondas claras en la noche
la barca se acerca como un grano de arena
a la orilla
cruzo los remos en la noche
y escucho a mi padre perdido en los ramajes
en sus ojos
el correr de serpientes

El fuego de dos águilas rugen espejismos
y contemplan una espiral de polvo detrás de las colinas

Alas al fuego

Algo que recordar y lo impide la muerte

mis ojos en los árboles crecen del polvo
rejuvenecen el musgo
cruzan la cara del sol semicerrados
cubiertos de ramajes

Calles rojas
cuelgo en mis fantasmas
sobre muros
llevo un pedazo de tierra que no pesa nada
Las aguas corren entre las hierbas
bajo la capa negra de las flores extrañas

pájaros
rompen los pájaros esa ventana

siento cómo salen
cómo chocan sus alas al fuego

San Baudelaire

San Baudelaire, patron mío
tú sabes que tengo en una lavativa
de lino, malva y almidón,
empapada el alma de Moliere

Si no eres un animal
sácame de esta tienda
y te nombro gran almirante
de mi flota del Atlántico

(Texto de un loco. Citado por Vicente Huidobro)

Afuera llueve Badelaire
y la lluvia entra en los vidrios de la noche
Me retiro al sitio donde vivo
cierro las ventanas

Megváltottattam a dombok helyét délirányban
és apám karjában görgette
vissza a helyükre a kék hegyeket

Nem nyúlhattam az állócsillagokhoz

Anyámnak mint egy kutya könyörögtem
és ő engedett mint csöndes esőnek
engednek a fák
hullám ringatja virágos bárkamat
törött dereglyémet
téli ruhákkal betakarva

Anyám dalol mint a fűzfa
mint harangszó sebeket gyógyít
mialatt illatos likórt iszom
különös messzi vidékekről valókat
hozott hogy megfigyeljem a világot

Tiszta hullámok eveznek az éjben
mint homokszem közeledik a bárka
a parthoz
húzom az éjben az evezőket
és hallgatom apámat aki a lombok közé veszett
szemében
kígyók iramodnak

Két sas tüze délibábokat vijjog
és porkarikák spirálját bámulják a dombok mögött

Tűzbe vert szárnyak

Arra kell emlékezni ami megállítja a halált

porból lett szemem fák törzsén kisarjad
megifjítja a zuzmót
a nap arcát félig lehunyva metszi
gallyaktól beborítva

Vörös utcákat
lógatok látomásaimban
a falakra
és földdarabkát viszek magammal melynek súlya nincs

Füvek között futnak a vizek
különös virágok fekete köpenye alatt

madarak
madarak zúzzák be ezt az ablakot

érezem amint kirepülnek
amint szárnyukat a tűzbe verik

Szent Baudelaire

Védőszentem, Szent Baudelaire,
te tudod, hogy a lenolajas, mályvás
és keményítős beöntés
átítja a lelket Molière-re

Ha nem vagy vadbarom,
vegyél ki ebből a boltból,
és én kinevezlek Atlanti-óceáni flottám
nagy admirálisává

(Egy örtl szövege. Vicente Huidobro idézi)

Odakint Baudelaire zuhog
és az eső belép az éjszaka ablakain
Meghúzom magam e menedékben ahol élek
becsukom az ablakokat

entro de pie al sueño
Dejo vagar mis rasgos sobre las yerbas cortas
Un perro negro lame mis cabellos
Me acerco a los ríos
donde los peces sacan las bocas del agua
y beben de la luna
Rozo las aguas con mi mano derecha
y la llevo a los ojos
desciende color a las siluetas que circundan dentro de mí
llenas de humedad
de tierra confusa

Regreso hondo

Caigo aún más en la noche

San Baudelaire extiende sus pardas alas
y me cubre el viento cargado de lluvia
y me veo cruzar las colinas
en su compañía
los dos cubiertos por capas negras
el hablando del infierno
y yo silencioso
tropezando con las rocas

La ciudad fantasma

Recojo mi cuerpo del cesped
lo cubro de los vientos helados

Entro en la ciudad
mirando las ventanas abiertas

Por aquellas calles
donde viejos reyes
adornados como doncellas
paseaban ante los ojos del público
y prudentes
saludaban las puertas de los templos
acariciando figuras talladas
monstruos alados
ahora sólo pasa la noche
dejando perros
montículos de yerba negra

Pasan las hojas nocturnas
bajo mis pies
La ciudad fantasma recoge sus muros errantes
y como ante un juego perdido
cierro mis ojos desiertos

Inscripción en las puertas del infierno

a Caupolicán Ovalles

Por mí se va a lo rojo
mis puertas se abren al roce de los muertos

Por mí circula el viento
donde los paisajes
llevados en los ojos de los seres errantes
pierden hermosa

Mis manos entregados a las oscuras atmósferas
construyen laberintos
echan piedras perdidas
a los pies de las sombras que vienen

A través de mí no se observan relámpagos

belépek az álom földjére
Hagyom hogy vonásaim a nyírott gyep felett bolyongjanak
Hajamat egy fekete kutya nyalja
A folyókhoz megyek
hol a halak kítátognak a vízből
és a holdfényt isszák
Megérintem a vizet jobb kezemmel
és kezem a szememhez emelem
színek szállnak alá a bennem körvonalazódó
nedvességgel átitatott
ismeretlen vidékről való sziluettekre

Súlyosan térek vissza

Még jobban rázuhanok az éjszakára

Szent Baudelaire széttárja barna szárnyát
esővel terhes szél borít be
látom amint átsuhanok a dombok felett
vele együtt
mindketten fekete köpenybe burkolózunk
ő a pokolról beszél
én hallgatok
s olykor a szikláknak ütődöm

A kísértetváros

Fölszedem testemet a fűről
és fagyos szelekbe bujatom
Belépek a városba
végignézem nyitott ablakait

Azokon az utcákon
hol öreg királyok
díszes ruhában mint kisasszony lányok
sétáltak a nép szeme láttára
és bölcsen
köszöngettek a templomok kapujában
vésett faszobrokat
szárnyas szörnyeket simogatva
most csak az éj jár
kutyák
fekete fűhalmok között

Lábam alatt
éji levelek zizegnek
A kísértetváros kóbor falait összegyűjti
és mint egy elveszett játék előtt
behunyom üres szemem

Felirat a pokol kapuin

Caupolicán Ovallesnak

Rajtam keresztül a vörösbe érhetsz
a halottak érintésére nyílnak ki kapuim

Rajtam keresztül köröz a szél
ahol a tájak
kóbor lények szemében
szépségüket elvesztik

Kezem átadom a sötét világnak
labirintust építek
elveszett köveket hajítok
a megérkező árnyak lábához

Rajtam keresztül nem villannak villámok

Csak a kísértethajó

Sólo el barco de fantasmas
hace sus viajes
sobre la piel negra de un río
que bordea las murallas de la ciudad

En los palacios caídos
y jamás tocados por el sol
va mi rostro anillado por lianas llameantes
Dentro de mí se levanta una bruma
que ha dejado fuera de estos sitios
su peso
y surge en vapores rojizos
alrededor de mis ojos

Por mí se entra a los árboles humosos
Por mí se fluye
Por mí van los abandonados
los desiertos
los cubiertos de polvo

Carón

Soy el viejo Carón
Mis cabellos blancos
cubren mis hombros y rodillas
se tiñen al caer en estas aguas pastosas
Jamás he visto el sol sobre esas negras colinas

Ahora
cuando en la otra orilla no veo aparecer
ninguna de las almas enviadas
aprovecho para darle reposo
a mis miembros

Siempre dispongo de poco tiempo

Estoy aquí en la niebla que no se aparta de mis ojos
condenado a remar eternamente las mismas aguas
Estas aguas no se reproducen bajo la barca
Su oleaje es el mismo
impasible acepta en su carne mis remos negros

A veces sólo me visitan las aves nocturnas
Con los remos golpeo los hombros de las almas muertas
y las dejo caer en la madera carcomida
Una vez dentro las tranquilizo a gritos
y dentelladas

Oh mis cabellos blancos y mis brazos desnudos
mojados por siempre en el río de los muertos

Maldito oficio
para un viejo

Aqueronte

Oh yo tuve alguna vez
ramajes sobre mis brazos
un viento con aves
cruzando mi cabeza

Soy un anciano
que apenas puede mover sus aguas
llevar la oscuridad del oleaje
de una orilla a otra orilla

Me han lanzado bajo las sombras de las rocas
en vez de sol
hay sobre mis ojos un techo de tierra
Ahora mi cuerpo es duro

utazik
egy folyó fekete bőrén
amely a város falai közt tekereg

Leomlott palotákban
melyeket sosem érintett a nap
halad lángoló liánok övezte gyűrű arcom
Köd emelkedik bennem
e vidékeken kívül hagyta
súlyát
és vöröslő párákban tör elő
szemem körül

Rajtam keresztül ér a füstölgő fákhöz
Rajtam keresztül folyik tovább
Rajtam keresztül menetelnek az elhagyottak
a sivatagok
a por takarta lények

Kharón

A vén Biharon vagyok
Fehér hajam
befedi vállamat és térdemet
színük megváltozik e pépes vízbe hullva

E fekete dombokon sosem láttam napot

Most
mikor a másik parton egyetlen ide küldött
lelket se látok megjelenni
pihenő időt engedélyezek
megfáradt tagjaimnak

Kevés idővel rendelkezem mindig

Itt vagyok a ködben ami nem hagyja el szemem
arra ítélve hogy mindvégig e vizekben evezzek
Ezek a vizek nem születnek újjá a bárka alatt
Folyásuk ugyanaz
húsuk érzéketlenül fogadja fekete evezőimet

Olykor éji madarak látogatnak
Evezőimmel ütlegelem a holt lelkek vállát
és ők a szüette fára rognak
Egyszer és mindenkorra idebent kiáltásokkal és harapásokkal
nyugtatom őket

Ó fehér hajam és mezíten karom
kik mindig a holtak folyójában áztok

Átkozott mesterség
egy öregnek

Akherón

Ó egykor falombok
felé ágaskodtam
madárszárnyú szél
szelte át a fejemet

Aggastyán vagyok
alig vonszolom vizeimet
s viszem a hullámverés sötétjét
egyik parttól a másikig

A sziklák árnyékába vetettek
nem a napra
szememre földből való szemfödél borul
Testem most kemény

como la piel de una res vieja

Empujo con mis pocas fuerzas
los muertos atascados en el lodo
los envuelvo en mis cabellos
cada día más grises
soporto sus nados alocados
y los llevo como una cinta de piedras
puliendo las negras carnes

A veces
cuando el viento de estas comarcas
pasa rabioso
a penas si levanto mis olas
y me voy bajo las hojas amarillas
cubierto de un vapor rojizo
apagado por la bruma
los ojos bajos
puestos sobre mis piedras
sobre las bocas abiertas

Sólo el viejo Carón
navega en mis ojos
rompe con sus remos mis cabellos hirvientes
en aquellas partes
donde soy profundo
y tengo peces negros

Levanto la cabeza
los párpados filtrados como un fantasma
pongo las manos en mis escamas
y lleno de locura
me voy de bruces husmeando las grutas
con el recuerdo de que una vez
tuve vestiduras blancas
y no este infierno

Las brujas

Siniestras, torvas, misteriosas brujas,
negros fantasmas de la medianoche,
¿qué estáis haciendo?

WILLIAM SHAKESPEARE
Macbeth

Como aves de rapiña que bajan con las garras abiertas
y se elevan de nuevo
con la rabia de llevarse
nada más que un puñado de polvo
pedazos de yerbas secas
así levantamos nuestras cabezas
las plumas sobre los ojos

Resbalamos de colina en colina como globos
tocando las ramas altas
y contemplamos cómo las ciudades antiguas
sólo dejaron sus ruinas

Nadie puede prohibirle a nuestras sombras que pasen
sobre las cosas que encuentran
sin tropezarías
a penas dando con sus manchas
sobre las torres

Somos las brujas

Nos deslizamos en el fuego
que hemos levantado de las rocas

Nuestras plumas son duras y grises

Mientras movemos las enormes alas
acurrucadas en los follajes
quebrando sus ramas

mint egy öreg lábasjóság bőre

Kevéske erőmmel lökdösöm
a sárba ragadt halottakat
napról napra szürkébb
hajamba burkolom őket
elviselem örült kalimpálásukat mikor úsznak
s viszem őket magammal a kövek füzérével együtt
melyek fekete testüket csiszolják

Olykor
mikor az idevalósi szél
veszettül süvít el
épp csak megemelem egy kicsit hullámaimat
s behúzódok a sárga levelek alá
ködtől homályos
vöröses párába burkolózom
s lesütött szemmel
nézem köveim sorát
meg a tátott szájakat

Csak az öreg Kharónt
látom hajózni
ő dülja szét evezőivel örvénylő hajfonataimat
ott ahol
mélységeimben
fekete halak úsznak

Fölvetem a fejemet
szemhéjamat mint egy kísértet testét átüti a fény
kezemet végighúzom pikkelyeimen
s eszelősen
hasmánt kúszva szimatolok be a barlangokba
mert emlékszem hogy egykor
fehér palástot húztam magam után
nem ezt a poklot

A vészbanyák

Mi dolgokat itt, titokzatos, rút
éjféli szörnyek?

WILLIAM SHAKESPEARE
Macbeth
(Szabó Lőrinc fordítása)

Mint ragadozó madarak melyek széttárt karmokkal szállnak
alá
s fölemelkednek újra
dühödten hogy csak egy maroknyi
port karmoltak fel
száraz fücsomókat
így nyújtogatjuk mi is nyakunkat fölfelé
tollainkkal ernyőzve szemünket

Gömbökként siklunk a dombok felett
meg-megérintve a fák csúcsait
s szemléljük mint hagytak maguk után
romokat az egykorvult városok

Senki sem tilthatja meg árnyainknak hogy elsüvítsenek
minden felett ami alatt van
anélkül hogy beléjük botolnánk
épp csak árnyékunk foltja hull
a tornyaikra

Mi vagyunk a vészbanyák

Belevitorlázunk a tűzbe
amit mi raktunk a kövekből

Tollaink kemények és szürkék

Míg hatalmas szárnyainkat mozgatva
a lombokra kuporodunk

comiendo de sus hojas
hablamos a las arenas que no tienen sitio
sino que ruedan
en las paredes blancas de la niebla

Volamos
las alas cerradas
sobre estos campos muertos
lluviosos

Restos del barco fantasma

Las aves que rozaron los cuerpos de los pasajeros del barco fantasma
ahora vuelan en los ojos de los pasajeros del barco fantasma
luego descansan sobre los mismos guijarros
y cierran sus alas

Han recorrido sus caras vacías
yendo entre algas viejas
restos de peces

Revolotean sobre los círculos de piedra
rasgan con sus patas las maderas
los remos
Como borrascas surgen
entre los fantasmas
dejando sus plumas negras

Mojan sus cuerpos en el río de los muertos
los ojos rojos
y regresan las aves malditas
mientras los restos del barco fantasma
se van borrando
se van borrando

Hoy me siento un árbol cargado de lluvia

Hoy me siento tendido bajo una gran oscuridad
estoy como una piedra
y fluye sobre mí
cruza su largo cuerpo como una barcaza
cubriendo todas las aguas
y se hunde
sin que las maderas humosas lleguen al fondo

es un sonido
suspendido o igual a esos animales
que viven del aire
y se desplazan

Hoy me siento un árbol cargado de lluvia
que alguien sacude bruscamente

Pienso en mis antepasados
y éstos van por mis ojos cerrados como un vapor
un soplo
que recorre mi sombra
husmeando las etapas de mi vida
esa línea
puesta allí como un animal sediento
por manos extrañas
que será cortada por manos extrañas

Cerrado como un círculo
hoy no doy paso
sino a esas cosas vagas
que levantan mi cabeza
que descienden

ágait töljük a fának
leveleit esszük
a homokról beszélünk aminek nincs hona sehol
csak vándorol
fehér falán a ködnek

Összezárt
szárnyakkal röpködünk el
az esős halott
mezők felett

A kísértethajó maradványai

A madarak melyek a kísértethajó utasainak testét
megérintették
most a kísértethajó utasainak szemére repülnek
aztán ugyanazokon a kavicsokon pihennek
és szárnyukat bezárják

Végig járták üres arcukat
vén algák
halmaradványok között

Kövek körei fölött keringnek
belemarnak karmukkal a hajófába
az evezőkbe
Mint szélrohamok törnek elő
a kísértetek közt
hagyva fekete tollaikat

A holtak folyójában mossák meg testüket
vörös szemüket
és visszatérnek a gonosz madarak
miközben a kísértethajó maradványai
eltűnedeznek
eltűnedeznek

Ma eső borította fának érezem magam

Ma úgy érzem hogy temérdek sötétségben nyúlok el
kő vagyok
és átfolyik rajtam
a sötétség hosszú teste akár egy dereglye
beborítja a vizeket
és alá merül
anélkül hogy füstölő fái a fenékre érnének

egyetlen hang
visszafojtott vagy állatokhoz hasonló
kik a levegőből élnek
és ide-oda járnak

Ma eső borította fának érzem magam
valaki kegyetlenül megráz

Elődeimre gondolok
bezárt szememen vonulnak mint a pára
mint szélfúvás
ami árnyékomon fut végig
életem állomásait füstölgi
olyan ez a vonal
itt mint egy éhes állat
különös kezek
különös kezek vágják félbe

Bezárt mint egy kör
ma nem megyek tovább
csak ezekhez a furcsa dolgokhoz érek
fölemelik fejem
aláhullnak

sobre mis cinco espíritus muertos

Sólo

A veces robo al pasado ráfagas de infancia
y ella viene a mi cara
arrastrando hojas de árboles que han muerto
lugares cargados de rostros extraños
techos de casas con sus columnas borradas
ruinas blancas
donde sumerjo mi cabeza

A veces cuando las colinas dejan de mostrar mis sombras
voy debajo de aquellos árboles fantasmas
viendo a los pájaros que no sienten mis pies sobre las hojas
tratando de atravesar estas paredes flexibles
que no permiten la entrada de mi cuerpo

Toco lo que en mí queda de estos paisajes
paso sobre la cara de las cosas
mi mano alejada
y ellas se quedan observando ese pedazo de viento
donde estoy de pie
los cabellos blancos echados hacia la frente
solo

Las aves

Hace mucho las aves no descienden a estos valles
Venían a mojarse las alas
luego de volar sobre mis pequeños
arrojaban sus plumas verdes
al regresar a los árboles

Lentamente la soledad ha subido a mis ojos
y desde esos lugares
baja a recorrer los arbustos
los pozos de piedra

Alguien ha dicho
que mis aves
baten ahora sus alas sobre otros sitios
errando
alimentándose de pequeñas serpientes
en los desiertos
mis aves
que se alojaban en mis manos
al caer el sol

Muchas veces cuando deambulo por las colmas cercanas
he sentido en mi cabeza
los graznidos que pasan
tan lejos
que al levantarse la frente
sólo recuerdo del espacio
unas líneas negras perdiéndose en lo profundo

Como un buey

Loco de soledad
voy por estos campos
tocando las rocas
apartando de los ojos los ramajes secos
que una vez existieron

Me inclino a caminar
los lugares
borrados de casas y árboles

öt halott érzékszervemre zuhanva

Egyedül

Néha ellopom a múlttól gyerekkorom szélrohamait
arcomba csapódnak
halott fák leveleit söpörve
különös arcokkal teli helyeket
háztetőket letépett oszlopokkal
fehér romokat
hová fejem lehajtom

Néha amikor a dombok megmutatják árnyaimat
kísértetfák alatt megyek
látom a madarakat akik nem érzik mikor lábam a levelekre lép
megpróbálnak átrepülni ezeken a rugalmas falakon
amelyek testemet belépni nem engedik

Megérintek mindent ami bennem ezekből a tájból marad
távolba vesző kezemet végighúzom
a dolgok arcán
miközben ők megállnak szemlélik a széldarabot
hol megvetem lábam
fehér hajamat homlokomra eresztve
egyedül

A madarak

Sok éve már a madarak nem szállnak alá ezekben a völgyekbe
Itt mosták szárnyukat valamikor
azután kicsinyeim fölé repültek
elejtették zöld tollaikat
a fákra visszatérve

Lassan magány száll szememre
ezekről a helyekről
lefelé indul végigfutva a bokrokat
a kőkutakat

Valaki azt mondta
madaraim
szárnyukat más tájak fölött verdesik
kóborolva
kicsiny kígyókat eszegetnek
a sivatagokban
madaraim
akik tenyeremben pihentek
mikor lebukott a nap

Sokszor ha a közeli dombokon kószálok
érezem agysejtjeimmel
messziről érkező
károgásukat
de fejemet fölemelve
csak a térségre emlékszem
fekete vonalakra melyek a mélységben odavesznek

Mint egy ökör

Magánytól eszelősen
járom ezeket a mezőket
sziklákat megérintve
kikerülve szememmel a száraz lombokat
az egykor létezőket

Kész vagyok útra kelni
hajdan volt házak és fák
tereire

De alguna parte del viento
surgen hojas secas
volando sobre mi cara

Las colinas descienden bajo mis pies
pedazos de yerba roja
y yo luego de observar largo rato
aquella especie de piel humana
cubierta de polvo
caigo de rodillas
y me ofrezco a los astros

Desde arriba un paisaje negro pasa sobre mi rostro
brujas hermosas cubren mis ojos de buey
y yo los bajo hacia la tierra
sosteniendo aquella carga extraña
que me va hundiendo
que me va hundiendo

El desierto

Grupos de aves blancas mueren al caer las hojas
vuelan perdidas entre los árboles del paraíso
vienen a darme con sus plumas en la cara

Agarro este espacio y me adentro rodillas en tierra
Me dejo llevar en polvaredas a los bosques ocultos
donde sacudo la cara
y brindo vino fresco a las islas salvajes

Los valles rozan en sus entrañas una luna opaca
que los nativos recogen
para traerla en los rostros
Deslizo pequeñas rocas sobre mi frente
y pienso que morir es llevar bruma en los ojos

Esta tierra por donde paso
cuyos rasgos se borran y aparecen
es nuestro desierto
y me alejo apoyado en las piedras
apartando las ramas
buscando un sitio donde cobijarme

Ralo

Apoyando sobre los codos
saco el rostro a la noche
y ella cae disolviendo sus ropajes pesados
como una gran ave
las alas abiertas

Camino sobre este suelo
que ha sostenido tantos bosques
tantas piedras errantes

Me siento ebrio
Los perros pasan y se detienen a oler mis huesos
Levanto los ojos llenos de frío y cosas oscuras que cruzan
y vigilo la salida de la luna para aullarle
para decirle que he regresado

Mi piel toma el color negro de las rocas

Se oye el tropel de los animales entrando a la noche
mojando en ella los cuerpos temblorosos

Y me observo una sombra más
en medio de los vientos helados
como un río que ofrece las aguas
quedándose en la pura piedra

Valamelyik vidékéről a szélnek
száraz levelek bolydulnak fel
arcomhoz csapódva

Lábam alá ereszkednek a dombok
vörös fűdarabkákkal
és én miután sokáig szemléltem
ezt a sajátos emberi bőrt
melyet belep a por
térdre hullva
magamat a csillagoknak ajánlom

Fentről fekete táj vonul át arcomon
gyönyörű boszorkányok takarják be ökörszememet
és én lesütöm azt a földre
vállamon tartva a különös terhet
ami alányom
ami alányom

A sivatag

Fehér madárrajok halnak meg lombhulláskor
eltévedve repülnek az éden fái közt
tollukkal csapnak az arcomba

Megragadom ezt a térséget és térden csúszva térek be földjére
Porfellegek visznek rejtett rengetegekbe
ahol megrázom arcom
és friss borral köszöntöm a vad szigeteket

Homályos holdhoz érnek mélyükben a völgyek
az ott lakók fölveszik
hogy arcukon őrizték
Kicsiny sziklákat gördíték homlokomon
és azt gondolom meghalni annyi mint ködöt vonni szememre

Ez a föld ahol járok
melynek nyomai kitörlődnek és újra megjelennek
a mi sivatagunk
messzire megyek sziklába kapaszkodva
ágaktól eltávolodva
helyet keresek ahol menedék vár

Ritkás vidék

Könyökömre támaszkodva
nyújtom arcomat az éjszakába
s az lezuhan súlyos ruházatát kibontva
mint egy nagy
kitárt szárnyú madár

Megyek ezen a földön
mely annyi erdőt hordott már a hátán
annyi tévelygő követ

Részeg vagyok
A kutyák megtorpannak hogy megszagolják csontjaimat
Főlnézek szemem hideggel meg a szembejövő árnyakkal van
tele
s nézem mikor bújik ki a hold hogy voníthassak
hogy közöljem vele hazatértem

Bőröm felveszi a sziklák fekete színét

Állatok ügetése hallatszik belerohannak az éjszakába
megmossák benne remegő testüket

Csak egy árny vagyok a sok közül
a fagyos szélben
folyó vagyok ami felkínálja vizeit
s csak a köves meder marad belőle

Blancos blancos blancos

Todo se levanta con aquellos copos del invierno pasado
y yo los cruzo despacio
mientras el cielo baja
oleadas de aves
me roza con su sol
me encierra en sus blancas paredes

Y aquellas polvorientas tinieblas
que han cegado a nuestros mejores reyes
se van de los árboles
cruzando los corrales de las casas

Ahora han regresado las nubes
los extraños paisajes
y uno resbala por ellos
por las colinas
como hojas lavadas por la lluvia
jamás pisadas de los muertos
y donde el sol que rueda en lo alto
la cabeza hacia abajo
se deja ir sobre las plumas de las aves

Aún bajo el vapor de aquellos laberintos
alargo los brazos
mientras el soplo que viene de unas ramas blancas
limpia mis ojos

Hundo mi cabeza en las colinas
camino por los valles llenos de pájaros rojos
y contemplo ese país
brillante como lámina de cuchillo
techado de cosas silvestres

Oh tierra que me alumbra
existe por favor

También he perdido mi infierno

Mi casa me busca

Mi casa me busca
me husmea
a todas partes me sigue

Aunque me encuentre en lo más desolado
ella está conmigo

De las calles me recoge
en los malos sitios me azota
jamás me abandona

Ni en los peores momentos
de nada me priva
Ante su patio me coloca

Bajo la sombra de sus hermosas hojas
me da techo
Es capaz de ofrecerme su propio alimento
de todo me cobija

Cuando me sabe solo
junta su rostro al mío
y aullamos como lobos al viento

Delante de vosotros no estoy
sombra del que fui
me lleva
en su niebla

Fehérek fehérek fehérek

Az elmúlt tél hópolyheivel együtt minden felkavarodik
lassan megyek át rajtuk
miközben madarak hullámaid
ereszti le az ég
megérint napsugarával
fehér falai közé zár

A poros alkonyok
melyek legjobb királyainkat megvakították
eltűnnek a fákról
átszelik a házak udvarait

Most visszajöttek a felhők
a különös vidékek
s az ember lecsúszik értük
a domboldalakon
ahogy lecsúsznak az eső mosta levelek
amiken sosem típott a holtak lába
miközben a fent guruló nap
fejjel lefelé
zuhan a madarak tollaira

Még e labirintusok párájában botorkálva
nyújtom ki a karomat
miközben a fehér ágakról felém szálló lehelet
a szememet kitisztítja

Fejemet a dombok vállai mélyesztve
megyek a völgyekben köröskörül piros madarak
s nézem a kés
éleként fénylő
erdőkkel fedett vidéket

Ó rám ragyogó föld
kérlek létezz

Én is elveszítettem a magam poklát

Házam keres engem

Házam keres engem
utánam szimatol
mindenüvé követ

Bár találjon rám teljesen remény vesztve
velem marad

Felszed az utcákról
rosszhírű helyeken utolér
el sose hagy

A legrosszabb pillanatokban sem
tagad meg tőlem semmit
Udvara elé állít

Gyönyörű leveleinek árnyéka alatt
fedélre találok
saját ételét képes nekem kínálni
mindentől megvéd

Mikor tudja hogy egyedül vagyok
arcát enyémhez érinti
és mint farkasok vonyítunk a szélbe

Előttetek nem maradok tovább
árnyékát önmagamnak
homályába
visz engem

En mi recuerdo llueve

El viejo paisaje
pasa silencioso por mis ojos
recoge tinieblas

Como en morada no conocida
va tocando bajo los párpados
las gruesas cortinas
el polvo acumulado sobre los rostros
que dentro de mí cuelgan

Contra los cristales cerrados caen sombras
de relámpagos

Mi paisaje abre paso a la lluvia

Los arbustos recogen aves del viento
corren las puertas del espacio
lejos del sol

Aquellos cascos abandonados por algún
animal
en mi memoria
flotan entre las aguas

También los rastros de lo que conocí
rebosan

Yo que he salido de algún pliegue
camino entre aquel silencio
Me miro sin ruido
me sigo como un perro puede seguirse
Levanto la cabeza
la sacudo contra el viento de aquel recinto
que ya desconoce
y me quedo allí
recibiendo la lluvia
la temible lluvia

La calle Paúl

En la calle Paúl
en la casa marcada con el número trece
estaba la bodega *Buenos Aires*

Allí sopló durante mucho tiempo
la voz de mi padre
Los patios silbaron bajo el sol y la noche
Los campesinos llegaban
Los campesinos llegaban
como ráfagas
de tiempo en tiempo
Buen amigo
mi perro
también pasó de allí a mi memoria

A pesar del culto
que llevo al río del olvido
sé que su corriente no se atreve
con mi antigua casa
Serena pequeña colando lluvia
rodeada de pájaros y arbustos
durante gran parte del día
viene a mi encuentro

De ella bebo frecuentemente
a sus pilares me abrazo
cuando estoy a punto de caer

Esik emlékezetemben

Az öreg táj
csöndesen úszik át szememen
ködöket gyűjt
Mint ismeretlen szálláson
megérint szemhéjam alatt
vastag függönyöket
arcokra rakódott port
bennem hullnak alá

A bezárt ablakokra villámok
árnyai verődnek

Tájam az esőnek utat nyit

A bokrok egybegyűjtik a szél madarait
a naptól távoli vidék
ajtajai tárulnak

Szilánkok melyeket otthagytott valamilyen
állat
emlékezetemben
vizeken lebegnek

Az ismerős nyomok kicsordulnak
belőlem

Kiléptem valamilyen ráncból
megyek a csönd neszei közt
Zajtalanul nézek
követem magam ahogyan a kutya nyomot követ
Főlemelem fejem
a térség szele ellenében
már nem ismer
és itt maradok
várom az esőt
a rettegett esőt

A Paúl utca

A Paúl utcában
a tizenhárom számmal jelölt házban
állt a *Buenos Aires* bolt

Ott süvített sokáig
apám hangja
Napsütésben és éjjel füttyörésztek az udvaron
Parasztok érkeztek
Parasztok érkeztek
mint szélrohamok
időről időre
Jó barátom
kutyám
szintén onnan szökött emlékeim közé

Habár hódolattal adózok
a felejtés folyójának
tudom hogy sodra nem bír
régii házammal
Eső áztatta kicsiny derűje
bokrokkal és madarakkal
a nap mindegyik felében
találkára jön hozzám

Belőle iszom szünös-szüntelen
átölelem oszlopait
mikor majdhogynem földre zuhanok

Espejos

En casa borran los espejos
con telas blancas

Todo lo que fue por ellos
por su hondo pozo
sale a la muerte

Según mi madre
los cristales atraen los relámpagos
a su calle solitaria los llaman

Cuando llueve puede verse la inquietud
de aquella superficie
La blanca corriente donde pasaron nuestros rostros
se torna oscura
arenosa

Nada se oye de sus voces
pero aquella oscuridad busca en el espacio
la lluvia de oro
la rama que abre
al temible Hades

En casa
donde se le teme a los muertos
cierran la puerta de los cristales
antes que las viejas aguas del Aqueronte
mojen nuestros rostros

En verano

En verano las hojas suenan al viento
de modo diferente
que en invierno

Las lluvias llaman de la tierra
las yerbas
cubren oscuras rocas
el brillo se levanta
empuja hojas nuevas
Pero en verano
aunque estés a considerable distancia del bosque
sientes el ruido
de la hoja muerta
En las colinas el fuego apaga
lo que hace poco empezó

Tantas flores admiradas por mí y por otro
se precipitan como Di do
en medio de la noche

Tengo catorce años

Aunque no lo creas he regresado
Si vieras al vegetal quemado volver con verde silueta
entenderías lo de los catorce años

Las fuentes vuelven aunque no existan ya

La extranjera

La planta que sembré hace días
ya no extraña este lugar

En poco tiempo borró los rasgos tristes
de sus ramas y hojas

Han venido los brotes

Tükrök

Otthon a tükröket
fehér vászonnal törlik
Minden mi bennük élt
mély kútjukba hullva
halni készül

Anyám szerint
az üvegek a villámokat
magányos utcájukba hívják

Mikor esik nyugtalanságtól vibrál
felületük
A fehér fény hol arcunk megjelent
sötét lett
szemcsés

Hangjukból semmi se hallatszik
de a sötétség a térben
aranyesőt keres
ágot amely
a rettentő Hádészbe nyílik

Otthon
ahol a halottaktól félünk
becsukjuk a tükrök kapuját
mielőtt Akherón öreg vize
benedvesíti arcunk

Nyáron

Nyáron a levelek a szélben
másképp zizegnek
mint télen

Esők hívják a földről
a füveket
beborítják a sötét sziklákat
a fény felszáll
és leveleket bont ki
De nyáron
még ha meglehetősen messziségben is vagy az erdőtől
érzed nesztét
a halott levélnek
A dombokon a tűz mindazt kioltja
mi nemrég vette kezdetét

Annyi virág melyeket én vagy más csodáltunk
mélybe vetik magukat mint Didó
az éj közepén

Tizennégy éves vagyok

Habár nem hiszed visszatértem
Ha látnád hogyan tér vissza a felégetett fű zöld sziluetje
megértenéd amit a tizennégy évről mondok

A források visszatérnek noha nem léteznek már

Az idegen

A facsemete melyet néhány napja ültettem
már nem száműzött ezen a helyen

Againak és leveleinek szomorú nyomait
hamar kitörülte emlékezetéből

Bimbói kipattantak

y los mueve
aunque no haya viento

Pero recién plantada
podía vérsela
el rostro escondido entre las ramas
Sus raíces
se hundían cautelosas
al sabor de otra tierra

Qué hago lejos de mi hogar
preguntaba
qué diferencia ofrezco de las plantas
cuyas semillas fueron llevadas en el pico de un pájaro
y crecieron fuera de sus padres

Ahora sube con fuerza
hacia el sol

El viejo rey

El viejo rey ve
partir los muros

Por rugosos torpes muros
escapa su vista
El viento rápido arranca el polvo de sus ojos
cierra la habitación
donde no habrá más luz

Qué pasa dice
yendo tembloroso alrededor del negro rostro
en qué abismo hundo mis pies
estos pasos no son mis más fuertes pasos
en eso no me engaño
pero dónde rayos caen
qué pasa con los verdes pastos
que una vez florecieron para mí

Bajo la oscura hiedra

Bajo la oscura hiedra
viendo solamente
las raíces y sus filamentos
alejarse en el aire
apresado entre las insensibles rocas
empujado por las lágrimas
a través de los ojos
desmentidos
pues mi espíritu se ha ido a otras tierras

Todos se han marchado

Separo la humedad de mi rostro
mas no las sombras
únicas fieles acompañantes

En qué lugar me han dejado
por qué estoy tan solo
Las colinas donde cantaban mis ojos
y el sol que no veré más
son imágenes crueles

Qué fría es la corteza de las rocas
En mis brazos
sopla el frío de las rocas

Extranjero me siento
No sé ocupar las palabras de los muertos

Estoy oscuro

és mozgatja őket
noha szél se fúj

De látni
hogy az újra ültetett
elrejtí arcát az ágak között
Gyökereit
óvatosan mélyeszi
másféle föld ízébe

Mit keresek messze szülőföldemtől
kérdzte
milyen másságot ajánlok ivadékaimnak
kiknek magjai madár csőrében kerültek ide
és szüleiktől távol növekedtek

Most hevesen nyújtózik
a nap felé

Az öreg király

Az öreg király látja
megindulni a falakat

Ráncos omladék falakon
fut végig tekintete
Gyors szél ragadja el szeme porát
lakást bezár
hol nem gyűl ki többé fény

Mi történik mondja
fekete arc körül remegve járok
milyen mélységbe süpped lábam
ezek a léptek nem az én hajdani erős lépteim
kár becsapni magam
de hová ütnek a villámok
mi történik a zöld fűvel
mely nekem virágzott egykor

A sötét borostyán alatt

A sötét borostyán alatt
ahol nem látok mást
csak a gyökereket és erezetüket
ami felkúszik a levegőbe
az érzéketlen kövek foglyaként kuporgok
s könnyek árja sodorna
mi meghazudtolt
szememből folyik
mert lelkem más vidékre költözött

Mind elmentek innen

Letörlöm arcomról a nedvességet
de nem az árnyakat
egyedüli hú kísézőimet

Hol hagytak engem
miért vagyok ennyire egyedül
A dombok ahol szemeim daloltak
s a napfény amit nem látok többé
kegyetlen képek

Milyen hideg a sziklák kérge
Karjaim közt
a sziklák hidege sziszeg

Idegennem érzem magam
Nem tudok a holtak szavaival beszélni

Sötét vagyok

Nada veo en mí

No reciben mis ojos las cosas mías

Nada oigo de los astros
que no sea
lo oscuro

El círculo de los hipócritas

En los habitantes de aquel lugar
dos seres luchan eternamente

Como si uno apurarse en salir
y otro en mantenerse donde había reinado
apaciblemente
dos ejércitos se debaten
en la superficie del rostro

Aquella piel no descansa
Las carnes carecen de rumbo fijo
Se levantan y caen
en silencioso combate

Los miembros
empujados por fuerzas contrarias
los entregan al movimiento circular
Las diferentes rutas
los condenan a morder polvo de aquella tierra

En este recinto
es de igual naturaleza la vegetación

Unas veces las plantas asumen unos rasgos
y en otras
diferentes expresiones vienen a sus hojas

Se arrebatan los brotes
lanzan flores y frutos al suelo
con furia se arrancan las ramas
deseándose muerte

Luego sus facciones
se lamentan
ovillándose alrededor del tronco

Las tinieblas en la oscuridad temen

Hasta la roca sufre
dos caras
dos infiernos

Unos huesos a la orilla del camino

En lamentable estado me encuentro
viajero

Como el echado de casa
estoy fuera de la vida

desconocido y solitario vuelvo y vago
por el vasto universo
mientras el viento pule mis huesos
y me lleva
a esta hora cuando el día pierde su voz

Me seco al sol
pero por mí viaja el pasado cruelmente

Infancia
cuántas veces me detengo ante ti
y me veo trotar entre el rebaño adulto

Nem látok magamba

Szemem nem fogadja be ami az enyém

Semmit sem hallok a csillagokból
ami ne volna
a sötétség

Képmutatók köre

Az ottani lakosok közül
ketten örökös harcban állnak

Mínta az egyik kifelé sietne
a másik meg ott maradna ahol addig békésen
uralkodott
két hadsereg viaskodik
az arc felületén

A bőrnek nincs nyugovása
A hús nem rendeződik semmilyen irányba
Fölemelkednek s aláhullanak
dúl a néma csata

A végtagokat
ellentétes irányú erők lökik
s mozgásuk végül körkörös lesz
Az eltérő utak
arra ítélik őket hogy a fübe harapjanak

Ezen a vidéken
ugyanolyan természetű a vegetáció

A növényzet olykor valamilyen arcot ölt
máskor meg
másféle vonások rajzolódnak ki a leveleken

A hajtások dühöngve
hajgáinak virágokat s gyümölcsöket a földre
örjögve tépdésik az ágakat
kívánják egymás halálát

Majd panaszos
arccal tekerednek
a fa törzse köré

A félhomály fél a sötétben

Még a kőnek is fáj
az a két arc
az a két pokol

Csontok az út mentén

Síralmas állapotban vagyok
én az utazó

Mínt akit kidobtak hazulról
kívül vagyok az életen

idegenként és magányosan bolyongok
a tágas mindenségben
miközben csontjaimat a szél sikálja
s elvisz
abba az órába amikor elnémul a nap

Megszáritkozom a fényben
de kegyetlenül utazik bennem tovább a múlt

Gyerekkor
hányszor megállók előttem
s látom magam ügetni a felnőtt nyájjal együtt

la crin levantada
brillante como corresponde a un asno joven

Pesado fardo llevo
y allí va lo perdido

Devastando
viene la oscuridad
y la hierba huye
cuando bajo mis belfos
cruza el campo iluminado por Bononia

En las ráfagas trepa
lo que de mí queda

Desde estas rocas
ante el sol muerto de la noche
digo a las viejas estrellas
que van en nave tan silenciosa
en ustedes confía
el que no lleva reposo
el que no fluye

La tierra que viaja por el aire

La tierra que viaja por el aire
cuando descansa
sobre estos negros techos
solloza

Haciendo poco caso de la noche
o del día
se entrega a intranquilo reposo

Las estrellas
no logran arrancarla de los lugares
donde mete la cabeza

Yo no sé que tú
o tú han oído
cuando el viento parte silbando
y sabes que no es el viento quien se lamenta
sino la tierra
donde nada ha nacido y nada florece
porque en el aire lleva sus raíces
sus pensamientos

Cuando va como un caminante solitario
y en su senda encuentra los ojos de los pájaros
vuela más alto
pero no olvida que circula en el río helado
el que no deja huellas

Ahora pesca en la noche
el techo de esta casa
brota sitios donde las sombras abundan

El desconocido

La memoria me deja en la orilla
los chorreantes cabellos
defienden mis ojos del sol

Zarandeado mi mundo
sometido al remolino que ha tirado mi cuerpo
en la arena
se va ocultando de mi razón
se interna entre altas malezas

Inesperadas fugaces imágenes
ofrece antes de hundirse
y olvidarme

lobogó sörénnyel
fényessel amilyen egy ifjú számárhoz illik

Súlyos terhet cipelek
benne minden amit elvesztettem

Pusztítva
jön a sötétség
és a fű menekül
mikor pofám alatt
Bononia fényében szeli át a mezőt

Szélrohamokkal kúszik el
ami még megmaradt belőlem

E sziklákról
a éjszakába fült nap előtt
mondom az öreg csillagoknak
melyek néma hajójukon vonulnak
csak bennetek bízik
aki sohasem pihen
aki nem folyik tovább

A levegőn keresztül utazó föld

A levegőn keresztül utazó föld
mikor megpihen
fekete háztetők fölött
zokog

Alig figyel arra éjjel van-e
vagy nappal
átadja magát a nyugtalan pihenésnek

A csillagok
se képesek kirántani onnan
ahová fejét befészkel

Én tudom hogy te
vagy te egy másik hallottátok
mikor a szél füttyörészve útnak ered
és tudod hogy nem a szél panaszkodik
hanem a föld
ahol semmi se született és semmi se virágzik
mert a levegőben viszi gyökereit
gondolatait

Mikor magányos utasként halad
és ösvényén a madarak szemére bukkan
magasabbra száll
de nem feleli el hogy a befagyott folyó fölött köröz
melynek nyomai nincsenek

Most halászik az éjben
hálót vet erre a háztetőre
helyeket teremt hol gyülik sok árnyék

Ismeretlen

Ott hagy a parton az emlékezet
csordogáló fűtök
védik szemem a naptól

Megkínzott világom
örvénybe vetve ami testemet odadobta
a homokba
értelmem elől elrejtje magát
a bozótosba bújik

Váratlan eltűnő képeket
kínál mielőtt elmerülne
és elfeledne engem

Con las ropas de un viejo
sobre mi carne
sintiendo blanca la barba de mi rostro
oyendo las arrugas extenderse
en las mejillas
llego a mi poblado

Toco la puerta de la casa familiar
veo las enredaderas
las cayenas me reconocen
y aquel que partió joven
hace unos instantes
es echado
es desconocido

Ante la ausencia de la amada

Cuatro veces ha unido sus cuernos la luna
y mis ojos
vuelven una vez más
a la silenciosa bóveda

Retirados al espacio
que nada visible apoya
y donde corre lo celeste
los arbustos moviendo ligeramente el cuerpo
miran como yo
el cielo cribado

Qué se hizo la red de oro
que de manos del sol toma la luna
a esta hora

Tanta soledad cuelean los astros
sobre este planeta que rueda hacia lo interminable
que me pregunto
y mi corazón hacia dónde dirige sus ruedas

Calla el rocío de los astros
Paso acariciando los colgantes helechos
fuera de mí los cabellos
salen desordenados de mi cabeza

Cuatro veces ha unido sus cuernos la luna
y el rosal desde que siente tus ojos
no florece
Esperando como yo
oyen por largo tiempo el silencio que impulsa la bóveda

Ley de hielo

Turbada se encuentra la faz de mi estrella
tiemblan los rayos que despide
oculta
a los que debo la vida

Sus cabellos se extienden caóticos
alrededor del rostro
y sus ojos
inflamados por la mala noche
ya no me ven

Cómo recuperar el favor
de la que ahora duda

Convulsionando el lecho
con repentinas sacudidas
agitando dentro de sí terribles ideas
está mi amor

La que ha sido comparada con los astros

Vénember ruhája
bőrömön
érzem hogy arcomon a szakáll fehér
hallom hogy a ráncok végigfutnak
orcámon
szülőhelyemre érek

A családi ház kapuján kopogtatok
látom a folyondárt
a kerti bors felismer
aki pár pillanattal ezelőtt
ifjan útra kelt
számkivetett
ismeretlen

A kedves hiányakor

Négyszer egyesítette szarvait a hold
s tekintetemet
megint magára vonzza
a néma égbolt

A bokrok az ürbe visszahúzódva
ahol nincs semmi látható kapaszkodó
s ahol égi fuvallat fúj
testüket lágyan ingatva
nézik miként én
a lyukacsos eget

Hová lett az aranyháló
mely ebben az órában a nap kezéből
átveszi a holdat

Olyan magány csepeg a csillagokból
erre a bolygóra mely a végtelen felé görög
hogy megkérdem magamtól
s a szívemtől merre forognak kerekerei

Elhallgat a csillagokból szívárgó harmat
Megsimogatom a lecsüngő páfrányokat
fejem körül ziláltan
borzolódik a haj

Négyszer egyesítette szarvait a hold
s a rózsabokor mióta nem érzi pillantásodat
nem virágzik
Várakozik akárcsak én
sokáig hallatsz az égbolt zengő csöndje

A jég törvénye

Csillagom felszíne zavaros
kibocsátott sugarai remegnek
elrejtí azokat
amelyeknek életemet köszönhetem

Hajzata ziláltan lebeg
arca körül
a rossz éjszakától
begyulladt szeme
már nem lát engem

Hogyan szerezzem vissza
megrendült bizalmát

Vadul hánykolódva
rázkódik az ágyam
szörnyű gondolatokkal viaskodik
bennem a szeretet

Ami a csillagokhoz volt hasonló

en los mejores momentos
dura roca opaca
se aleja
sus filos cortan
su silencio es la fiera más temida

Qué frío despierta mi astro esta noche

De qué recurso saldrá el calor
para romper el hielo

Como una piedra

En ocasiones como una piedra
suelo ser

Donde caigo allí me quedo
por mi faz ninguna emoción rueda
todo lo dejo en el valle que llevo

Abismos no veré
nada de puentes entre la imaginación y yo
porque andaré lejos

El sol que tantas veces
me ha invitado a su casa
y alimentado
será mi fuente

A través del viento me observarás

Cuánto carga la noche
lo daré a mis ojos
para que indague lo que vi bajo el foco solar

Cerrado
no brillaré más allá de lo silvestre
no daré lujo
pasaré delante de ti
como pasa una piedra
sin rodeos

Aunque mi corazón aguarda
no haré otra cosa
que ascender a lo frío
desde donde miro como un gavilán
mientras me desplazo

Bononia me llamo
bostas de vaca
ralos arbustos que descansan del sol
los ojos rojos del conejo
me rodean

Espectros
Ya no hay muchos espectros

La niebla cruel

En este recuerdo el gallo canta por última vez
porque el gallo
así abre y cierra el día
abre o cierra mi memoria

La rama curvada hacia el poniente
mal dirigida por el azar
también por última vez cruje

Y aquellos árboles desportillados
el viejo camino
que brevemente me transita ahora
raudos pasan al silencio

a legjobb percekben
az a kemény homályos szikla
eltávolodik tőlem
élei metszenek
csöndje a legfélelmetesebb fenevad

Micsoda hideget áraszt a csillagom ma éjjel

Honnan fakad majd a meleg
ami a jeget megtöri

Mint egy kő

Alkalmast mint egy kő
olyan vagyok

Ahová esem ott maradok
arcomon semmilyen érzélem nem rezdül
mindent amit viszek a völgyben hagyok

Szakadékokat se fogok látni
semmi hídak köztem és képzeletem közt
mert messzire megyek

A nap amely annyiszor
hívott házába engem
táplálni fog
forrássá válik

Szemlélhetsz majd a szélen keresztül

Mikor összesűrűsödik az éj
szememet kínálom
hogy kifürkéssze amit a nap fókusza alatt láttam

Bezárva
vadon tájnál messzebbre nem ragyogok
nem hivalkodom
úgy haladok előttem
ahogy egy kő halad
köntörfalazás nélkül

Bár szívem várakozik
nem teszek mást
felszállók a jeges űrbe
onnan nézek le mint sólyom
miközben elmegyek

Nevem Bononia
tehenrágya
napban pihenő ritkás bokor
nyulak vörös szeme
vesz körül

Rémek
Már rémek sincsenek sokan

Kegyetlen kőd

Emlékezetemben utoljára énekel a kakas
mert a kakas
miként megkezdi és bezárja a napot
megnyitja vagy bezárja emlékeimet

A nyugat felé hajló faág
melyet a véletlen rossz irányba forgat
szintén utoljára reccsen

És azok a megnyesett ágú fák
az öreg út
amely most alig halad már velem
hevesen torkolnak a csöndbe

al pozo que soy

La niebla lo ha borrado todo
baja de mí lo que fui colgando del viaje
carga con lo que ahora me es lejano
echa yerbas sobre lo mío

Cae un rostro por tierra
más adelante
toma el paisaje que cubrió mis ojos

Avanzo y encuentro los rastros de la matanza
El territorio mal vigilado por mí
es devastado
humillado al polvo

Luna llena

Y las faldas de los cerros
plateadas por el sol de la noche
crecen
Demorándose en el espacio
templadas
haladas
por el astro

Las rocas
ovillándose
acumulándose
tensa la piel
Y el suelo
antes dormido
tiende formas redondas
a lo alto

Planta que no mire a la vía láctea
aquí no hay
éste no es su aposento

Y de las secas cañadas
se oye un clamor cuando la luz
pasa sobre las piedras
invocando a las aguas perdidas
invitándolas a dejar lo profundo

Los burros y las vacas comen el oro de la yerba
A esta hora también mi espíritu
vuela

Verano

La perdiz recoge sus colores
del bosque

Cuando el verano se muestra
suficientemente cruel
y se oye al viento cortar lo quemado
es momento tiñe las plumas
de algunos pájaros

Como si se cayera de un recuerdo
la perdiz se desliza
en aquel cielo
Esas hojas que allí ves
delante de ti
esas que no hacen ruido al arrastrarse
no levantan
ni giran hacia parte alguna
obedientes en mi sueño
esas hojas han caído de mi recuerdo

Subo la cabeza

a kútba aki én vagyok

A köd kitörölt mindent
belőlem száll alá aki utazások megszállottja voltam
föllemeli ami tőlem messze van
dolgaimon füve kisarjad

Egy arc földre hullik
előbb
elveszi a tájat amely szemem befödte

Előre indulok és gyilkosság nyomaiba botlom
Rosszul őriztem a földet
már tönkretett
porig alázott

Telihold

És a dombok lába
az éjszaka napjának ezüstjében
megnő
Várakoznak a térben
vonalukat kihúzza
megfeszíti
a csillag

A sziklák
összegubancolódnak
egybegyűlnek
feszés a bőrük
És a föld
mielőtt elaludna
kerek formákat ölt
a magasban

Növény ki ne nézne a Tejútra
itt nincsen
ez nem az ő szálláshelye

És a kiszáradt hágókból
könyörgés hallatszik amikor a fény
a köveken lépked
fohászkodik az elveszett vizekhez
kéri őket hogy mélyük odahagyják

A samarak és a tehének aranyfüvet esznek
Ebben az órában szellemem szintúgy
felszáll

Nyár

A fogolymadár összegyűjti színeit
az erdőből

Amikor a nyár meglehetősen
kegyetlennek mutatkozik
és hallani hogy a szél levágja az égett gallyakat
ebben a pillanatban befestí szárnyait
egynémely madárnak

Mintha emlékképből hullna alá
siklik a fogolymadár
akkor az égen
Ezek a levelek amelyeket itt látsz
előtted
nem zörrennek mikor elsodorják őket
fel se szállnak
nem pörögnek semerre
engedelmesek álomban
ezek a levelek emlékeimből hullottak ide

Fölemelem a fejem

Si la muevo con violencia
soledad sale
bosque de muertos sale
espejo donde va el sol de las tumbas
después de tanto amor sale
galería quejumbrosa donde he guardado
el viejo astro
de un país ido a pique
sale

La niebla es cruel

La niebla es cruel

Borra sin dar marcha atrás
mi vida

Así la increpe duramente
va solitaria
sobre las cosas que amé

Yo le pregunto incansablemente
por mi vieja casa
dónde los animales
las colinas de yerbas rebosando
dónde el viejo maravilloso país
que pasara de los ojos de mi padre a los míos

Pero la niebla es cruel
Mi universo que sopla de este a oeste
como el sol cuando es joven
es asaltado
por ese gavián cuyas garras
rompen el firmamento que me techa

Qué puede contra la superficie
de una garra en vuelo
Desalojado
siento a la luna elevar líquido de mis ojos

Qué decirle a mis pequeños
de todo esto
Qué a mis cachorros

Relámpagos

Esta noche veo los relámpagos
su brevedad
la escasa calma de su recorrido
su sed

Aquí
con uno de mis pies sobre el escalón
que oculta la sombra
apoyado en el brazo superior de la baranda
me acerco a las negras nubes
que pasan sobre nosotros

Como un cuervo cruzado
por rápidas plumas de oro
está el cielo

Frente a mí
se ilumina un trozo de agua
luego cae donde no alcanza
la voz de mis ojos

Arriba pasan figuras sangrantes

En un rincón de la ciudad
vieron al más ilustre de sus héroes
tembloroso

Ha erőszakosan emelem föl
magány érkezik
holtak erdeje érkezik
tükör hová a sírok napja jó
annyi minden után szerelem érkezik
panaszos tárna ahol megőriztem
az öreg csillagot
egy elsüllyedt országot
ő érkezik

A köd kegyetlen

A köd kegyetlen

Hátra felé egy lépést se téve
ki törli életem

Így szidalmaz igen keményen
egyedül jár
rátelepszik arra amit szerettem

Kérdezem szünös-szüntelen
régí házamról
hol vannak az állatok
a füves dombokon pihenők
hol a régi gyönyörű ország
mi apám szeméből az enyémbe költözött

De a köd kegyetlen

Világegyetemem keletről nyugatra fű
mint a kelő nap mikor fiatal
és megtámadja
a sólyom kinek karmai
beletépnek az égboltba mely fölém borul
Mít lehet tenni egy kinyúló
repülő karom ellen
Kilakoltatva
érezem szemem nedvét megduzzasztja a hold

Mit mondjak kicsinyeimnek
minderről
Mit a kölykeimnek

Villámok

Ma éjjel villámokat látok
rövid életüket
futásuk fősvény nyugalját
szomjukat

Itt
egyik lábammal már a lépcsőn
mi árnyékomat elrejti
.1 korlát felső karfájára támaszkodva
közeledem a fekete felhőkhöz
melyek fölöttünk szállnak

Mint varjú
gyors arany tollait
tárja az ég

Szemben velem
vízdarab fénylik
aztán odahull hol nem éri el
szemem hangja

Fent vérző alakok vonulnak

A város egyik zugában
hőseinek leghíresebbike
remegett

el pecho cruzado por una gran herida

El pasado brotaba de ella

Al que le prestaba auxilio
le fue arrebatado el personaje de las manos
por una extraña niebla

Salto

Haciendo poco caso de la altura
me desprendo
tomado de las rocas
fluido
libres los miembros
cruzo los cerros

Tantas veces he descendido en su busca
escrutado el rigor
que señaló sitios en mí
cuántas he hallado solo el viento
que una vez batió tus cabellos

Estamos en marzo
los árboles rojos
entre aquel metal llamado sudor del sol
y yo hasta poco joven
miro desde lejos a mis tres cachorros

Mi corazón casi no salta del pecho
apresado por innumerables lianas
como un pueblo fantasma
invita al polvo que pase

Dónde está la muchacha que vuelve un ovillo mi mente
sus claros ojos que parecen beber del Leteo
tanto olvido acumulan sobre mí
dónde caerán a estas horas
cuando mi cuerpo salta

Me despido de todos
Semejante al ciego
no sé que línea de mi vida
acciono

El muro que he salvado en mi salto
lleva en sus picos
trozos de mi carne
y yo que me pensé fluyendo en el aire
impulsado por el deseo de ver
a esa muchacha
tanto tiempo buscada
tanto perdida

Al viento salen flores silvestres

Al viento salen flores silvestres
Sin alejarse mucho del prado
ascienden

De un pequeño cauce
agua que iba
conocerá mi cuerpo
y luego seguirá su camino

Cuántas cosas he detenido
desviado de la vereda
Cuántas vidas he agarrado a la mía
borrado en mí

Mientras lavo mis pensamientos
como Pedro

nagy seb rajzolt keresztet a mellére

Belőle sarjadt ki a múlt

Aki neki segítséget nyújtott
azt a személyt kiragadta a kezéből
valamilyen különös kód

Ugrás

A magassággal alig törődöm
elrugaskodom
sziklákba kapaszkodom
úszva
szabad tagokkal
dombokon át

Keresésébe annyiszor alámerültem
zordul fürkészve
magamban milyen helyekre jutok
hányszor találtam a szélre csupán
mi egyszer zilálta össze hajad

Március havában járunk
a fák vörösek
a nap verítékének izzó fémsugarai közt
és én ki nemrég ifjú voltam
messziről nézem három kölyköt

Szívem majdhogynem kiugrik mellemből
számtalan lián ejti foglyul
mint kísértetnép
ki a port hívja útítársul

Hol a lány aki eszemet összegubancolja
tisztá szeme amely a Léthé vizéből iszik
annyi feledés nehezül énrám
hová hullnak ezek az órák
mikor testem leveti magát

Mindenkitől búcsút veszek
Vakhoz hasonlatosan
nem tudom életem melyik vonalát
tapogatom

A fal melyen ugrásommal átjutottam
csúcsain
húsom darabkáit őrzi
és én ki azt hittem belefolyok a levegőbe
annyira vágytam látni
ezt a lányt
akit annyi ideje kerestem
annyiszor elveszítve

A szélbe erdei virágok szállnak

A szélbe erdei virágok szállnak
A mezőtől alig távolodva
fel repülnek

Kicsiny mederből
víz mi ott folyt
megismeri testem
és tovább halad útján

Hány dolgot megállítottam
ösvényemről letérve
Hány életet illesztettem enyémhez
megsemmisítve bennem

Miközben gondolataim mosom
mint Péter

niego tres veces
los malos tiempos pasados

Aunque el poderoso
borre el rodar de los demás astros
la rueda continuará
y el dulce perfume del azar
se extenderá por el ambiente

háromszor tagadom meg
az elmúlt rossz időket

Bár a hatalmas
többi csillag keringését kitörli
a kerék forog
és a véletlen édes illata
belengi a vidéket

ISBN 978-963-88123-2-2

Felelős kiadó a Venezuelai Bolívari Köztársaság Nagykövetsége

Felelős szerkesztő Tabák András

**2009 Vasas-Köz kft. nyomda
Felelős vezető Badó Géza**

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság
